

Daniels Bog - Nummer enogfirs

Afsløring af den historiske revisionisme i laodikeisk adventisme: en undersøgelse af kontroversen om det stadige

Jeff Pippenger

2024-02-14

At ræsonnere fra årsag til virkning er værdiløst, hvis man definerer virkningen forkert, sådan som det er blevet gjort af laodikeiske adventisthistorikere, der belærende udtaler sig om de omstændigheder og personligheder, der var knyttet til Generalkonferencen i Minneapolis i 1888. Den inspirerede kommentar identificerer begivenheden som en gentagelse af Korahs, Datans og Abirams oprør, som var motiveret af den dom, der pålagde dem at vandre i ørkenen i fyrre år, indtil de døde. Den samme dom var blevet udtalt over den laodikeiske adventisme.

Oprøret omfattede hemmelige samtaler, hvor oprørerne var i en så yderliggående laodikeisk blindhed, at det hindrede dem i at forstå, at Gud var bekendt med deres planer og oprør bag lukkede døre. Ligesom Korah, Datan og Abiram skjulte sig i deres telte, lagde deres planer og udbredte deres oprør mod Moses, således skjulte også de gamle mænd i 1888 sig bag deres huses lukkede døre for at lægge planer imod søster White, hendes søn og de udvalgte budbærere. Fra dette tidspunkt skulle søster White, Jones og Waggoner angribes.

Adventismens fire generationer voksede gradvis i deres oprør, således som det er fremstillet i Ezekiels ottende kapitel. Billedkamrene i det fysiske tempel og i menneskets tempel var blevet befæstet med ugudelige indbildninger, og spiritualismen slog sig ned over de gamle mænd, som var udpeget til at beskytte folket. I tiden op til 1888 kastede de gamle mænd først mistanke på Bibelens myndighed og dernæst på Profetiens Ånd, og i 1884 ophørte de åbne syner. Kelloggs panteistiske spiritualisme begyndte at finde vej ind i historien forud for 1888, og 1888 markerer den anden generations ankomst. Adventistiske historikere har muligvis ikke nedtegnet det faktiske historiske vidnesbyrd om det oprør, der kom til udtryk ved mødet, men ifølge inspirationen hørte de himmelske Vægtere „hvert ord og nedskrev“ „ordene i himlens bøger.“

Det oprør, som repræsenteres ved Ezekiels »hemmelige billedkamre«, udgjorde et angreb på de sande grundvolde. Det udgjorde et angreb på profetinden og de udvalgte budbringere, og det markerede spiritualismens fremkomst. I den generation skulle det næste store angreb blive udført af Satan mod selve grundlaget for William Millers grundvolde.

Miller byggede rammen for alle sine profetiske anvendelser på forståelsen af, at de to ødelæggende magter i Daniels bog, kapitel otte, vers tretten, repræsenterede hedenskab efterfulgt af pavedømmet. I 1901 genindførte Lewis Conradi, en leder inden for den laodikeiske adventisme i Tyskland, den faldne protestantiske opfattelse, at »det daglige« i Daniels bog repræsenterede Kristi helligdomstjeneste.

I den historiske periode, der fulgte efter mødet i Minneapolis i 1888, tiltog lederen af sundhedsarbejdets spiritualisme, og fremmedgørelsen mellem lederne fortsatte, idet følgerne af

forkastelsen af Jones' og Waggoners budskab vedblev at kræve deres pris. Ved begyndelsen af det nye århundrede påtog W. W. Prescott, en laodikeisk adventistleder, som havde modtaget teologiske kvalifikationer fra den frafaldne protestantismes skoler, sig den sataniske kappe for at fremme Conradis opfattelse af „det daglige“, og som det altid er tilfældet, „sejrherrerne skriver historien.“

De hellige engle nedtegnede den sande historie, men det laodikeiske adventisme frembragte et historisk standpunkt i striden om forkastelsen af den milleritiske forståelse af „det daglige“, som efterlader enhver af de „ulærde“ i det laodikeiske adventisme i den tro, at definitionen af „det daglige“, som søster White identificerede som kommende fra „engle, der blev uddrevet af himlen“, faktisk er en sand lære. I de første år af det tyvende århundrede gik W. W. Prescott i spidsen for udgivelsen af en publikation med titlen The Protestant. Hele publikationens grundpræmis var at lære, at Millers forståelse af „det daglige“ var ukorrekt, og at det frafaldne protestantisme, hvor han havde erhvervet sine teologiske kvalifikationer, havde ret i at tillægge Kristus et satanisk symbol. I denne historie forenede A. G. Daniells (Generalkonferencens præsident) kræfter med Prescott i det sataniske angreb mod sandheden, til trods for at søster White direkte havde stadfæstet Millers syn på „det daglige“ som korrekt.

Herren viste mig, at 1843-kortet var ledet af hans hånd, og at ingen del af det måtte ændres; at tallene var, som han ønskede dem. At hans hånd var over og skjulte en fejl i nogle af tallene, så ingen kunne se den, før hans hånd blev fjernet.

”Da så jeg med hensyn til ‘det daglige’, at ordet ‘offer’ var tilføjet ved menneskers visdom og ikke hører til teksten; og at Herren gav det rette syn på dette til dem, der frembar råbet om dommens time. Da enhed bestod, før 1844, var næsten alle forenede om det rette syn på ‘det daglige’; men siden 1844 er andre opfattelser i forvirringen blevet antaget, og mørke og forvirring er fulgt.” Review and Herald, 1. november 1850.

På tidspunktet for Prescotts og Daniells' angreb mod sandheden om “det stadige” repræsenterede Prescott og Daniells en mindretalsopfattelse i spørgsmålet, og søster Whites råd til de to mænd under striden var, at de burde tie, skønt hun udtrykte det i mere diplomatiske vendinger, såsom: “i stilhed er jeres visdom.” Da hun irettesatte dem for deres falske opfattelse, understregede hun også, at spørgsmålet om “det stadige” ikke skulle gøres til et prøvespørgsmål. De historiske revisionister, hvis revisionisme er en historisk metode, som tilskrives at have haft sin begyndelse i den katolske kirkes jesuitterorden, har brugt hendes udtalelser om, at “det stadige” ikke skulle gøres til et prøvespørgsmål, for at forhindre en ærlig vurdering af læren. De fordrejer hendes udtalelser, for de udelader uvægerligt, at når hun rådede imod at ophidse spørgsmålet om “det stadige”, kvalificerede hun altid sine udtalelser med vendinger såsom “på dette tidspunkt” eller “under de nuværende omstændigheder.”

Som profetinde søgte hun at tøjle en eskalerende strid, som stod på randen af at forårsage en stor splittelse i kirken som helhed, fremkaldt af et mindretal af personer, der mente, at fordi de var ledere, havde de myndighed til at fremme, hvad de end bestemte sig for at være sandhed. Og Herren holdt gennem hendes indflydelse det sataniske værk i ave, indtil hun døde. Derefter blev der i 1931 gjort et nyt fremstød for at forkaste sandheden om “det stadige”, og dette blev til sidst

gennemført. I dag er den sande forståelse af definitionen af “det stadige” mindretalsopfattelsen i laodikeisk adventisme, og under de nuværende omstændigheder er “det stadige” nu ganske vist et prøvespørgsmål.

Når flertalsopfattelsen fastholdt den sande forståelse, var det ikke en prøve; men når nogen sandhed bliver defineret som vildfarelse, bliver det da en prøve. Da samlingen af manuskripter med titlen Manuscript Releases blev udgivet i 1980’erne eller deromkring, blev der da anerkendt en artikel, som er lige så direkte i sin modstand mod Prescott og Daniells’ opfattelse af “det daglige”, som hendes stadfæstelse af Millers opfattelse.

„På dette trin i vor erfaring må vore sind ikke drages bort fra det særlige lys, som blev givet [os] at overveje ved vor konferences betydningsfulde samling. Og der var broder Daniells, hvis sind fjenden virkede på; og både dit sind og ældste Prescotts sind blev påvirket af de engle, som blev uddrevet af himmelen. Satans værk var at aflede eders sind, så der blev indført prikker og bogstavtræk, som Herren ikke inspirerede eder til at indføre. De var ikke væsentlige. Men dette betød meget for sandhedens sag. Og de forestillinger, I nærede i eders sind, dersom I kunne drages bort til prikker eller bogstavtræk, er et værk udtænkt af Satan. At rette småting i de skrevne bøger antager I ville være at udrette et stort værk. Men jeg har fået det pålagt: Tavshed er veltalenhed.”

"Jeg skal sige: Hold op med jeres fejlfindende kritik. Hvis denne djævelens hensigt blot kunne gennemføres, da synes det for jer, at jeres værk ville blive anset for det mest vidunderlige i sin udformning. Det var fjendens plan at få alle de angiveligt anstødelige træk frem dér, hvor alle slags sind ikke var enige."

”Og hvad så? Netop det værk, som behager djævelen, ville blive ført ud i livet. Der ville blive givet en fremstilling over for udenforstående, ikke af vor tro, men netop det, som ville passe dem, og som ville udvikle karaktertræk, der ville forårsage stor forvirring og optage de gyldne øjeblikke, som nidkært burde bruges til at bringe det store budskab frem for folket. Fremstillingerne over ethvert emne, som vi har arbejdet med, ville ikke alle kunne stemme overens, og følgerne ville være at forvirre både troendes og ikke-troendes sind. Dette er netop det, Satan havde planlagt skulle finde sted—alt, hvad der kunne ophøjes som en uenighed.

„Læs Ezekiel, kapitel 28. Her foreligger nu et stort værk, hvor fremmede ånder kan gøre sig gældende. Men Herren har et værk, som skal udføres for at frelse fortabte sjæle; og de pladser, som Satan, forklædt, kunne udfylde ved at bringe forvirring ind i vore rækker, vil han udfylde til fuldkommenhed, og alle disse små forskelle vil blive forstørrede, fremtrædende.”

”Og det blev fra først af vist mig, at Herren hverken havde givet ældste Daniells eller Prescott byrden for dette arbejde. Skulle Satans list bringes ind, skulle dette „Daglige” være en så stor sag, at det blev bragt ind for at forvirre sindene og hindre arbejdets fremgang i denne betydningsfulde tid? Det burde ikke ske, hvad end det måtte være. Dette emne bør ikke indføres, for den ånd, som derved ville blive bragt ind, ville være afvisende, og Lucifer iagttager hver eneste bevægelse. Sataniske redskaber ville påbegynde hans værk, og der ville blive bragt forvirring ind i vore rækker. I har intet kald til at opsøge meningsforskelle, som ikke er et prøvende spørgsmål; men jeres tavshed er veltalenhed. Jeg har hele sagen klart for

mig. Hvis djævelen kunne indvikle nogen af vore egne i disse emner, sådan som han har foresat sig at gøre, ville Satans sag triumfere. Nu skal arbejdet tages op uden forsinkelse, og ingen meningsforskel udtrykkes.

„Satan ville tilskynde de mænd, som er gået ud fra os, til at forene sig med onde engle og sinke vort arbejde ved uvæsentlige spørgsmål, og hvilken glæde der ville være i fjendens lejr. Slut tæt sammen, slut tæt sammen. Lad enhver uenighed blive begravet. Vort arbejde nu er at vie al vor legemlige kraft og al vor hjerne- og nervekraft til at rydde disse uoverensstemmelser af vejen, så alle bliver harmoniske. Hvis Satan med sin store, uhelligede visdom kunne få lov til at få det mindste fodfæste, [ville han glæde sig].”

"Da jeg nu så, hvordan du arbejdede, omfattede mit sind hele situationen og følgerne, dersom du skulle gå videre og give de partier, som har forladt os, den mindste anledning til at bringe forvirring ind i vore rækker. Din mangel på visdom ville være netop det, Satan ønsker. Din højlydte forkyndelse var ikke under den Hellige Ånds inspiration. Jeg blev undervist om at sige dig, at din påpegning af fejl i skrifter af mænd, som er blevet ledet af Gud, ikke er inspireret af Gud. Og hvis dette er den visdom, som ældste Daniells ville give folket, så giv ham på ingen måde en officiel stilling, for han kan ikke ræsonnere fra årsag til virkning. Din tavshed om dette emne er din visdom. Alt, hvad der ligner fejlsøgning i publikationer af mænd, som ikke længere er i live, er nu ikke det arbejde, Gud har givet nogen af jer at udføre. For hvis disse mænd — ældste Daniells og Prescott — havde fulgt de givne anvisninger i arbejdet i byerne, ville mange, ja meget mange, være blevet overbevist om sandheden og omvendt, dygtige mænd, som [nu] er i stillinger, hvor de aldrig vil blive nået."

"Hele verden skal betragtes som én stor familie. Og når du har en sådan kilde til kundskab at øse af, hvorfor har du da i årevis ladet verden gå fortabt med de vidnesbyrd, som vor Herre Jesus Kristus har givet? Sand religion lærer os at betragte enhver mand og kvinde som et menneske, mod hvem vi kan øve godt."

„Dette har stået på tryk i mange år: ‘Et afbalanceret sind’, vidnesbyrd til ældste Andrews. Sindet kan opdyrkes, så det bliver en kraft til at vide, hvornår man skal tale, og hvilke byrder man skal tage op og bære, for Kristus er din lærer. Og jeg frygtede meget for dig [da jeg så dig] ophøje din visdom og følge en kurs for at fremkalde meningsforskelle. Herren kalder på vise mænd, som kan tie, når det [er] visdom for dem at gøre det. Hvis du vil være et helt menneske, behøver du helliggørelse ved Jesus Kristus. Nu er der netop påbegyndt et arbejde, og lad visdom komme til syne i enhver prædikant, i enhver formand for en konferens. Men her var et arbejde, som du burde have taget fat på for år tilbage, hvor der var brug for dig til at hæve din røst for netop dette arbejde. Kristus gav hele sit folk særlige anvisninger om, hvad de skal gøre, og de ting, de ikke skal gøre. Og der er kun kort tid tilbage for os til at virkeliggøre Herrens retfærdighed. Du kan forstå Herrens vej. Jeg så dit forsæt om at lede tingene efter dit eget påfund, efter at du var blevet indsat som formand. Du havde tænkt, at du ville gøre forunderlige ting, som ville være et arbejde, Gud ikke havde lagt i dine hænder at udføre. Nu er dit arbejde ikke at undertrykke, men at afhjælpe enhver nødvendighed så vidt muligt, hvis Herren har antaget dig til tjeneste. Men du har meget tidligt givet bevis for, at visdom og helliggjort dømmekraft ikke er blevet lagt for dagen af dig. Du bragte sager frem med styrke,

som ikke ville blive modtaget, medmindre Herren skulle give lys.“

„Jeg er blevet undervist om, at sådanne forhastede skridt ikke burde være blevet taget, såsom at vælge dig til konferensens præsident endnu et år. Men Herren forbyder flere sådanne forhastede handlinger, før sagen er blevet bragt frem for Herren i bøn; og eftersom det budskab er kommet til dig, at Herrens værk, som hviler på præsidenten, er et højst alvorligt ansvar, havde du ingen moralsk ret til at fare op, som du gjorde, i spørgsmålet om ‘Daily’ og antage, at din indflydelse ville afgøre spørgsmålet. Der var ældste Haskell, som har båret de tunge ansvar, og der er ældste Irwin og flere mænd, som jeg kunne nævne, der bærer de tunge ansvar.

„Hvor var jeres respekt for de ældre mænd? Hvilken myndighed kunne I udøve uden at tage alle de ansvarlige mænd med for at overveje sagen? Men lad os nu undersøge sagen. Vi må nu på ny overveje, om det er Herrens dom, i lyset af det arbejde, der er blevet forsømt, at vise jeres nidkærhed ved at fortsætte arbejdet endnu et år. Hvis I skulle fortsætte arbejdet endnu et år med den hjælp, som skal forene sig med jer, bør der ske en forandring i dig og ældste Prescott. Og ydmyg jeres egne hjerter for Gud. Herren må komme til at se hos jer en tilkendegivelse af en anderledes erfaring, for hvis nogen mænd nogen sinde trængte til at blive omvendt på ny på dette nærværende [tidspunkt], så [er det] ældste Daniells og ældste Prescott.“

„Syv mænd bør udvælges, som er visdommens mænd og ved Guds nådes virke [giver] bevis [på] en omvendelse på ny. For at nogen mænd er så blændede, at de ikke kan ræsonnere fra årsag til virkning, at de ville se bort fra de mænd, som har båret arbejdets ansvar, og disse konferenspræsidenter, [at] mænd [som] bærer arbejdet i over to år skulle tilsidesættes, og at en så overilet følge skulle indtræde, at mænd ville forsømme selve det arbejde, som i årevis er blevet holdt frem for dem—arbejdet i byerne—og at der ikke, eller kun meget lidt, [bliver] givet opmærksomhed til de gamle mænd for råd, men at de forkynder de ting, de vælger at give folket, bærer i sig selv sit eget vidnesbyrd om, hvor usikre disse mænd er at betro et så stort og vidunderligt værk.“

„Kristus er ikke død. Han vil aldrig tillade, at Hans værk føres videre på denne mærkelige måde. Lad bøgerne være i fred. Hvis nogen forandring er nødvendig, vil Gud sørge for, at der i denne forandring er overensstemmelse; men når et budskab er blevet betroet mennesker med de store ansvar, som dermed er forbundet, kræver [Gud] troskab, som virker ved kærlighed og renser sjælen. De ældste Daniells og Prescott behøver begge omvendelse på ny. Et mærkeligt værk er kommet ind, og det er ikke i overensstemmelse med det værk, Kristus kom til vor verden for at udføre; og alle, som er sandt omvendte, vil gøre Kristi gerninger.

„Vi skal alle udføre det værk, som skal herliggøre Faderen. Vi er kommet til krisen — enten at blive formet efter Jesu Kristi karakter netop i denne forberedelsestid eller ikke forsøge [det]. Ældste Daniells, [De er ikke] fri til at lade Deres røst lyde højt, således som De har gjort under lignende omstændigheder. Og forstå, en unionsformand er ikke en hersker. Han arbejder i forbindelse med de vise mænd, som indtager stillingen som formænd, og som Gud har antaget. Han har ikke frihed til at blande sig i skrifterne i trykte bøger fra de penne, som Gud har antaget. De skal ikke længere have råderet, medmindre de viser mindre af den herskende, dominerende magt. Krisen er kommet, for Gud vil blive vanæret.“

„Hvordan betragter Herren de ubearbejdede byer? Kristus er i himlen. Nu skal erkendelsen være: ‘Der er intet kongeligt herredømme. Og nu er denne verdens krise. Nu er Jeg Magten til at frelse eller til at ødelægge. Nu er tiden, da alles skæbne er i Mine hænder. Jeg har givet Mit liv for at frelse verden. Og “Jeg, når jeg bliver ophøjet,” den frelsende nåde, som Jeg vil meddele, skal bevise, at alle, som vil blive formet efter den guddommelige lighed og vil være ét med Mig, skal virke, som Jeg virker med Min genløsende nådes kraft.’ Den, som vil, [lad ham] sammen med sine brødre gribe fat om at udføre det arbejde, der er givet dem at gøre, når de står på ansvarsfulde poster under det råd, Herren giver, og med største alvor søge at virke i fuldkommen harmoni med Ham, som således elskede verden, at Han gav Sit liv som et fuldt offer til verdens frelse. Jeg taler til vore prædikanter, at når de går ind i arbejdet i vore byer, må der ledsage Ordets tjeneste en rolig hellighed. Vi kan ikke gøre det rette indtryk på folkets sind, hvis vi...“

„Jeg gengiver fra min dagbog. Sandheden, som den er i Jesus — tal om den, bed den, tro hvert ord i dens enkelhed. Hvad ville I vinde, hvis fejltagelser blev fremholdt for de mænd, som er veget bort fra troen og har givet agt på forførende ånder, mænd som for ikke længe siden var sammen med os i troen? Vil I stille jer på djævelens side? Ret jeres opmærksomhed mod de ubearbejdede marker. Et verdensomspændende værk ligger foran os. Jeg fik fremstillinger vedrørende John Kellogg.“

„En meget tiltalende person repræsenterede de forestillinger, som de besnærende argumenter, han fremførte, gav udtryk for, synspunkter forskellige fra den ægte bibelske sandhed. Og de, som hungrede og tørstede efter noget nyt, fremførte tanker [så besnærende], at ældste Prescott var i stor fare. Ældste Daniells var i stor fare for at blive indhyllet i et bedrag, at hvis disse synspunkter kunne forkyndes overalt, ville det være som en ny verden.“

”Ja, det ville det, men mens deres sind således var optaget, blev det vist mig, at broder Daniells og broder Prescott indvævede stemninger med et åndelig[tistisk] præg i deres erfaring og drog vort folk hen til skønne stemninger, som, om muligt, ville bedrage selv de udvalgte. Jeg må med min pen nedskrive [det forhold], at disse brødre ville se mangler ved deres vildledende forestillinger, som ville bringe sandheden i usikkerhed; og [dog] ville de træde frem som [om de havde] stor åndelig dømmekraft. Nu skal jeg sige dem [at], da dette forhold blev vist mig, da ældste Daniells løftede sin røst som en basun i forsvaret for sine opfattelser af ‘det daglige’, blev de efterfølgende resultater fremstillet. Vort folk var ved at blive forvirret. Jeg så følgen, og derpå blev der givet mig advarsler om, at hvis ældste Daniells uden hensyn til udfaldet således lod sig påvirke og lod sig selv tro, at han stod under Guds inspiration, ville skepsis blive sået overalt i vore rækker, og vi ville komme derhen, hvor Satan ville frembære sine budskaber. Fast vantro og skepsis ville blive sået i menneskers sind, og besynderlige afgrøder af ondskab ville træde i sandhedens sted.” Manuscript Releases, bind 20, 17–22.

Historien om den anden generation identificerer en eskalation af oprør. Den spiritualisme, der er repræsenteret ved Ezekiels billedkamre, illustrerer, at „Broder Daniells og Broder Prescott indvævede i deres erfaring forestillinger med et spiritualistisk præg og drog vort folk til smukke forestillinger, som, om muligt, ville bedrage selve de udvalgte.“ Den spiritualisme, der er forbundet med den falske opfattelse af „det daglige“, er symbolet på det, som, om muligt, ville

bedrage selve de udvalgte. Hun sammenknytter den spiritualisme i pantheismen, som blev fremmet af Kellogg, med Prescotts og Daniells' bestræbelse på at definere „det daglige“ som Kristi tjeneste i helligdommen.

Hun meddeler dem, at de skal lade bøgerne være i fred; herved henvendte hun sig til det fremstød fra Prescott og Daniells for at omskrive Uriah Smiths bog, Daniel and the Revelation, med det formål at fjerne hans lære, som identificerede „det daglige“, sådan som Miller identificerede det. Laodikeas historiske revisionister, som Esajas betegner som „de lærde“, har udrettet et forunderligt værk blandt adventismens ulærde; for de har misrepræsenteret historiens vidnesbyrd for at få dem, som har kløende ører og overfladiske studievaner, til at mene, at emnet om „det daglige“ er uvigtigt, og at Miller tog fejl i spørgsmålet. Dette revisionsarbejde er en del af det affald, som Miller fik vist skulle fejes bort af manden med skarnkosten, i den tid da åbenbarelsen af Guds kraft i Midnatsråbet bliver gentaget.

Vi vil fortsætte vor behandling af den anden generation af laodikeisk adventisme i den næste artikel.

Budskabet »Gå fremad« skal stadig høres og respekteres. De skiftende omstændigheder, der finder sted i vor verden, kræver et arbejde, som vil imødekomme disse særlige udviklinger. Herren har brug for mænd, som er åndeligt skarpe og klarsynede, mænd, der er bearbejdet af Helligånden, og som visselig modtager manna frisk fra himlen. Over sådannes sind lader Guds ord sit lys glimte, idet det åbenbarer for dem mere end nogen sinde før den sikre sti. Helligånden virker på sind og hjerte. Tiden er kommet, da bogrullen gennem Guds sendebud bliver oprullet for verden. Lærere i vore skoler bør aldrig bindes af at få at vide, at de kun skal undervise i det, som hidtil er blevet undervist. Bort med disse begrænsninger. Der er en Gud, som giver det budskab, hans folk skal tale. Lad ingen prædikant føle sig bundet eller målt efter menneskers målestok. Evangeliet må fuldbyrdes i overensstemmelse med de budskaber, Gud sender. Det, som Gud giver sine tjenere at tale i dag, ville måske ikke have været nærværende sandhed for tyve år siden, men det er Guds budskab for denne tid.” The 1888 Materials, 133.